

dens Status er bedre, end man kunde have ventet, bedre, end jeg havde ventet den vilde blive, da jeg forelagde Forslaget om en Bevilling paa 25,000 Kr. til at afholde Udgifterne ved Ansættelsen af disse Præstegaardskonsulenter, som der her stridtes om. Havde jeg paa det Tidspunkt set, at Lønningsfondens Status var saa god, som den senere har vist sig at være, vilde jeg neppé have forelagt Forslaget om at faa bevilget de 25,000 Kr., men ganske simpelt have ordnet det hele administrativt og ladet Lønningsfonden afholde samtlige Udgifter derved. Det er paabudt i Præstelønningslovens § 3, at Ordningen af Præsternes Boligforhold, Afleveringssynene, skal ske gennem kongelig Anordning. Men paa det Tidspunkt var jeg af den Mening, at det vilde være rigtigt at skaane Lønningsfonden, saa vidt det kunde lade sig gøre, og derfor stillede jeg dette Forslag, som fra alle Sider i Folketingets Finansudvalg blev mødt med Tilslutning. Jeg stiller mig altsaa nu afventende overfor det videre Forløb af denne Sag og ønsker naturligvis helst, at den føres igennem ved Fællesudvalgsforhandling. Men jeg maa atter tilføje, at det er aldeles nødvendigt, at der bliver gjort noget, og naas der ikke et Resultat her, maa der gøres noget i Henhold til Præstelønningslovens § 3 ad administrativ Vej, idet det ikke er forsvarligt at lade denne Sag ligge, som den ligger i Øjeblikket.

Ordføreren (Maegaard): Jeg har ganske samme Opfattelse som den højtærede Minister, at noget bør der gøres. Den deles ogsaa af det Udvalg, som har behandlet Sagen her oppe, og vi har yderligere understreget denne vor Opfattelse ved den Forhandlingsvenlighed og -villighed, vi har vist i Udvalget paa de forskellige Stadier af Lovforslagets Behandling her oppe. Jeg takker derfor det ærede kongevalgte Medlem (Trier), som talte paa Mindretallets Vegne, for hans Udtalelse om, at det, der forelaa for Landstinget sidste Gang, var et Mæglingforslag, altsaa et Mæglingforslag mellem den oprindelige Opfattelse her i Landstinget og Folketingets og Ministerens Opfattelse. Denne Udtalelse beviser nemlig, at Landstinget og det Udvalg, der har været nedsat her oppe, har ønsket at mægle i denne Sag, altsaa ønsket at komme til Forstaaelse med den højtærede Kirkeminister og Folketinget om den, og det er derfor ikke Landstingets Skyld, hvis Sagen nu strander. Det ønsker jeg at understrege.

Paa den anden Side glæder det mig selvfølgelig som Ordfører, at jeg nu er fritaget for at tale paa et Mindretallets Vegne, som ikke er enig med Flertallet. Det glæder mig derfor at høre det ærede Medlem (Trier), som talte paa Mindretallets Vegne, erkende, at det, der var Flertallets Affattelse sidste Gang og er Affattelsen i den nu foreliggende Indstilling, var en Affattelse, som netop var foretaget af et Medlem af Mindretallet, og at dette Medlem har faaet Tilslutning fra hele Flertallet. Ærede Medlemmer af Mindretallet har haft Lejlighed til at formulere deres Ændringsforslag, faa dem godkendt og vedtaget og haft Lejlighed til at skrive Betænkning og faa disse Udtryk i denne godkendt af Flertallet. Men saa er det selvfølgelig ikke saa morsomt for den Mand, som blev valgt til Ordfører, bagefter at staa og forsvare denne Indstilling, naar vedkommende, som har formuleret den, gaar fra den.

Men, som sagt, saaledes som Sagen nu foreligger, ser jeg ikke rettere, end at hvis vi skal have noget ud af den, og den højtærede Minister skal have sit Ønske opfyldt om at faa gjort noget ved den, skal der en Lov til. Jeg forstod ogsaa paa den højtærede Minister, at det ønsker Ministeren helst. Men er de sidste Udtalelser, som Ministeren fremsatte med Hensyn til Præstelønningsfondens økonomiske Status, rigtige, hvad vi selvfølgelig ingen som helst Grund har til at betvivle, er det endnu mere berettiget, at Landstingets Udvalg i sin Tid i Betænkningen skrev, at det Beløb, der er nødvendigt til denne Sags Ordning, ikke skal fastsættes til 25,000 Kr. om Aaret i en Række af Aar, men det er da mere naturligt, at vi fra Lovgivningsmagtens Side siger, at indtil videre skal de Beløb, der er nødvendige, ydes af Statskassen, saaledes at Lønningsfonden, som ogsaa udtrykt af den højtærede Minister tidligere, kan træde hjælpende til, og hvis dens Stilling er saa god, som Ministeren nu antydede, vil det maaske være rigtigt, at Lovgivningsmagten kræver, at Lønningsfonden overtager det hele ad Aare, og det kan man altsaa gøre ved den Bestemmelse, som findes i Lovforslaget og Bemærkningen i Betænkningen om, at naar Finansudvalget hvert Aar faar med Sagen at gøre, kan det skyde Beløbet ud, naar Lønningsfonden er stærk nok til selv at bære Udgiften paa dette Omraade. Jeg mener derfor, at Landstingets Affattelse absolut er den bedste og korrekte, thi i det lange Løb sparer vi